

Дечко Стойчев Саранеделчев е роден на 24 май 1922 г. Родителите му поискали да го кръстят на някое от имената на светите братя. На това се противопоставила баба му по майчина линия. Поискала да се поднови името на нейния съпруг, загинал през Междусъюзническата война - 1913 г.

„Когато бях в първоначалните отделения - разказва Дечко, - всяка година ме местиха ту в Калпакчийското, ту в Новенското училище. След това завърших Прогимназия „Мария и Гавраил Константинови“. Покрай занаята на тати ме влечеше техниката и предпочетох да отида в София, в Техническото училище“.

Съображенията на Дечко в юношеските години съвпадат с един от най-добрите периоди на българската държава преди 1944 година. Това са годините между 1935-1939г, когато българската икономика бележи голям растеж, а столицата, със своя разнообразен светски живот, става притегателен център за все повече млади хора. Сестрата на майка му Катя, Тонка, се омъжва през 1918 г. за софиянеца Кръстьо Иванов - герой от Първата световна война. Кръстьо ослепял при сражение и след войната станал председател на Съюза на слепите от войните и личен познат на царя. Семейството живее в центъра на София и има разнообразни контакти. Дечко, често гостува в София, а там, покрай братовчед си Иван-Александър, който е с 3 години по-голям, опознава софийските потайности. Не са рядкост ученически журове и соарета.

Синът на Дечко, Стефан, споделя: *"Татко ми е разказвал ми е, че на първия жур, на който е отишъл с братовчед си Сашо, при „дами канят“, го е поканило хубаво момиче. На отказа му - под предлог, че не знае да танцува, тя му отговорила, че ще го научи. Това е дъщерята на министър-председателя Георги Кьосеванов - Лили. От нея татко се е научил да танцува перфектно модерните по онова време танго, румба, фокстрот, валс."*

Резултатът от софийския живот на Дечко е, че завършва тригодишния курс на Софийското техническо училище и е прибран отново в Казанлък.

През есента на 1939 г, започва работа в италианската самолетна фабрика „Капрони“. При италиански майстори учи тънкостите на почти всички технически специалности.

От септември 1942 г. до септември 1944 г. отбива редовната си военна служба, като втората от двете войнишки години заедно със своя II-ри инженерен полк - Пловдив е в Дедеагач, Гърция. Понеже е шофьор, на няколко пъти през 1943г.- 1944г. го връщат в старите предели на Родината, за да участва при евакуация на населението на София, извозване на ранени след големите бомбардировки в Марно поле - Карловско и евакуация на цехове на „Арсенал“-Казанлък в Туловската курия. В този последния случай се среща с приятеля си от детинство Асен Келчев, който е преминал в нелегалност. Дечко, съвсем по приятелски, а не по политически причини, го снабдява на няколко пъти с бензин. През септември 1944 г., без да е освободен от редовната военна служба, направо преминава в запас и е пратен на фронтовете на т.н. „Отечествена война“. Наскоро след като се връща от войната в Казанлък, без никакви обяснения е арестуван и зверски пребит в мазето на ВИЛА „РОЗ“. Приятелят му, Асен Келчев, се реабилитира за услугите, направени година по-рано, и го

измъква от лапите на Държавна сигурност.

"До края на живота му не разбрах какви бяха причините ортодоксалните комунисти да считат, че баща ми е „фашист, при положение, че никъде в архивите на МВР нямаше каквито и да е било данни за това.“" разказва синът на Дечко, Стефан. *"Те просто лепваха този етикет на всеки свободомислещ човек, който не споделяше техните възгледи. А татко си беше такъв. Беше общителен и и контактен човек. Имаше много приятели с различни политически разбирания, но мразеше политическата демагогия, родоотстъпничеството. Вярно е, че обичаше Германия и германския народ, чувството за отговорност на този народ, но нито споделяше фашистка, нито нацистка идеология. Напротив - когато дойде 10 ноември 1989 г., казваше: "Навремето ми омръзна да слушам немска музика и гледам немски филми. След Девети септември ми омръзна да слушам руска музика и гледам руски филми, а сега май ще намразя и всичко американско. Защо ние, българите, сме толкова продажни, че все се кланяме на някоя велика държава?"*

След фронта Дечко работи няколко месеца на различни строителни обекти, а през септември 1945 г. отново е приет в „Капрони“, вече Завод 13. Като много способен техник бързо напредва при усвояването на новите производства на това предприятие - компресори за минната промишленост, наричани „въздушни пистолети“.

На 23 септември Дечко сключва брак с Веселина Георгиева Саранделчева (по баща Бояджиева). Дватамата имат две деца - Стефан (роден на 3-ти август 1947 г.) и Виолета (родена на 25-ти август 1955 г.).

Стефан споделя за част от първите си детски спомени: *"След Унгарските събития през есента на 1956 г. уволниха татко от работа. В продължение на близо година обикаляше инстанции, за да оспорва несправедливото си уволнение. Това бе може би най-тежкият период за нашето семейство, на което съм бил свидетел, тъй като и двамата ми родители бяха безработни".*

През септември 1957 г. приемат Дечко да работи като майстор по ковачество в учебните работилници на Механотехникума в Казанлък. Там работи до септември 1964 г., когато печели конкурс за шлосер-матричар в Научно-изследователския институт - Казанлък. Поради специфичната си дейност този институт е под особен режим. На първата седмица след започване на работа го вика директорът по специалната част и му казва: „За фашисти тук работа няма!“

Дечко е принуден е да напусне, но поради високата си квалификация веднага получава ново назначение като шлосер-матричар - в МЗ „Хидравлика“. Там работи около година. Тъй като отново е преследван, поради политически причини, се принуждава да се върне в Механотехникума, този път като майстор по поддръжка на машините в стругарната и шлосерската работилници.

През 1971 г. политическият режим в страната става по-мек. Дечко отново постъпва в МЗ „Хидравлика“, където работи до пенсионирането си през 1982 г. За кратко го викат да работи 5-6 месеца и през 1984 г., но тежка сърдечна недостатъчност го принуждава да напусне окончателно.

"Там, където е работил, го ценяха, защото разбираше от всички технически професии, бе много отговорен, дисциплиниран, държеше на реда и точността. Дълбоко в душата си татко беше добър човек, но се различаваше от характера на дядо Стойчо. Може би бе наследил някои черти на майка си! Свикна ме от малък на такива порядки, че когато отидох в казармата, моите акрани се оплакваша от режима, а за мен той си беше като почивка. Имало е периоди, когато ми е било тежко от този спартански режим, но като започнах да работя, разбрах, че дисциплината и отговорността, които възпита у мене, ми помогнаха да бъда перфектен навсякъде, където съм работил. Имам безброй слабости в характера, но намирам, че нито един от тях не се дължи на възпитанието ми, а на самата ми природа." споделя Стефан.

На 10-ти ноември 1992 г. Дечко получава тежък исхемичен инсулт и след 25 дена почива в ранните часове на 6-ти декември в казанлъшката болница.